Стародавнє місто Льва відствяткувало своє 745-річчя.

(Продовження теми на 3-й стор.).

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

№ 168 (2668) ■ Середа, 19 вересня 2001 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

ЦЬОГО ДНЯ ■ *1670 р. Почалося селянсько-козацьке повстання на Слобідській Україні, очолюване полковником Острогозького полку Іваном Дзиковським.* ■ *1736 р. Не стало Феофана Прокоповича, письменника та церковного діяча.* ■ *1841 р. На Галичині народився Анатоль Вахнянин, композитор, письменник і громадський діяч.* ■ *1921 р. Померла актриса Ганна Затиркевич-Карпинська. Грала у трупі Кропивницького.* ■ *1931 р. Не стало живописця Сергія Світославського.* ■ *1942 р. Народився композитор Євген Станкович.*

Коментар

Хтось втрачає, хтось знаходить

Технологічні втрати електроенергії в мережах за сім місяців, як свідчить статистика Мінпаливенерго, сягнули 20,12 відсотка від загального обсягу адресованої споживачам. Тобто становлять 18058,7 млн. кВт-год — лише на якісь 3 млн. кВт-год менше від річного норматива втрат у мережі всіх класів напруг.

Втрати електроенергії в мережах передавальних компаній (обленерго) невпинно зростають з 1996 року. Вже підраховано: на сьогодні ми втрачаємо стільки електроенергії: для її вироблення треба 10 мільярдів кубометрів газу. До відома, торік Україна була найбільшим покупцем російського газу на території СНД, закупивши 27 мільярдів кубічних метрів. Отже, розбазарюючи такий стратегічно важливий ресурс, як електроенергія, ми фактично закріплюємо залежність від могутнього сусіда.

(Закінчення на 3-й стор.).

Проти розпалювання ворожнечі

Президент України Леонід Кучма доручив Службі безпеки країни вжити заходів проти розпалювання міжнаціональної ворожнечі в Криму.

Таке доручення глава держави дав під час наради з керівництвом Криму, місцевими органами влади, представниками меджлісу кримськотатарського народу, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

За словами прес-секретаря Президента Олександра Мартиненка, Леонід Кучма виступив проти розпалювання ворожнечі «і з одного, і з другого боку».

Глава держави вважає: «Стабільність у Криму — це стабільність у Причорноморському регіоні та в Україні загалом».

Замість фонтана оптимізму — водоспад сумнівів

Далеко не всі поділяють бурхливий оптимізм, що нестримним фонтаном ударив із високих кабінетів після ялтинського саміту Україна—ЄС. Це засвідчив проведений у Верховній Раді «круглий стіл», організований Атлантичною радою України та Центром стратегічних досліджень за підтримки фонду Фрідріха Еберта. Незалежні експерти продемонстрували просто-таки водоспад сумнівів — і щодо щирості української влади, і щодо її спроможності втілити ідею європейського вибору нашої держави.

(Закінчення на 7-й стор.).

Податковий зашморг на селі слабне

Парламентська хроніка

Ранкове і денне засідання 18 вересня

Пленарне засідання розпочалося з оголошення депутатських запитів і заяв. Зокрема, лідер фракції СДПУ(о) Олександр Зінченко виступив із заявою з приводу необхідності у зв'язку з терактами в США розробки та здійснення на вітчизняному телебаченні, в системі відео- та кінопрокату невідкладних заходів щодо захисту суспільної моралі. Головуючий на засіданні Перший заступник Голови Верховної Ради Віктор Медведчук повідомив, що відповідні доручення вже дано Нацраді з питань телебачення та радіомовлення, Мінкультури та іншим.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

! У номер

У Черкасах не буде рад

Так вирішили депутати, проголосувавши за неутворення на наступних виборах міських районних рад.

Це дасть можливість скоротити 113 працівників апарату управління і заощадити понад 1 мільйон гривень, що їх витрачали щороку на їх утримання. Крім того, ще 60 тисяч буде зекономлено на транспортних витратах.

Замість районних рад працюватимуть управи самоорганізації населення, **повідомляє наш власний кореспондент Лідія ТИТАРЕНКО.**

Громадян України серед загиблих немає

Як **повідомив на вчорашньому брифінгу в МЗС в. о. керівника прес-служби міністерства Сергій Бородёнков,** у списках загиблих і поранених унаслідок трагедії в Нью-Йорку й Вашингтоні наших співвітчизників немає. Немає також підстав вважати у зв'язку з цим будь-кого з українських громадян пропалими безвісти. За цей час до МЗС надійшло 249 запитів щодо громадян України, які на момент скоєння терактів перебували на території США. Підтверджено місцезнаходження 121 особи. Телефони кризової групи МЗС (293-44-88, 212-83-59, 238-15-88), котра координує діяльність українських дипредставництв зі з'ясування долі наших громадян, працюють цілодобово.

З огляду на можливе загострення ситуації в Афганістані та Ісламській Республіці Пакистан МЗС закликав громадян України утриматися від поїздок до цих країн. Тим часом посольство України в Ісламабаді погодило з міністерством план можливої евакуації нашого диппредставництва.

Я вам пишу...

Гарантують, але не виконують

Пишуть вам інваліди Великої Вітчизняної війни. Президент якось казав, що газет він не читає. Прикро, тому і не знає, як живе його народ. Важко всім. Особливо старим людям та інвалідам. І передусім тому, що немає жодної підтримки. Ми без ліків прожити не можемо, а вони нині такі дорогі. Хоч Конституція і гарантує безкоштовне лікування, але де воно? Зрозуміло, що країні тепер важко, проте деякі живуть зовсім непогано. А ми намагаємося вижити.

Іван ГОНЧАРЕНКО та ще 57 підписів.

Луцьк.

Спробувала і виграла!

Путівка до дня народження

Я вже не один рік передплачую «Голос України». Люблю читати газету, бо вона не заангажована однобокістю, бульварною сенсаційністю. Тривалий час я не брала участі у «Лотереї передплатника». Не вірилось у чесність виграшів. Та торік наважилась і надіслала квитанцію до редакції.

(Закінчення на 3-й стор.).

На знімку: Тетяна Саледуєва та Василь Попович.

Фото Михайла ВАСИЛАШКА.

P. S. Уряд України шукає можливості для зменшення тарифів на доставку преси передплатникам

Податковий зашморг на селі слабне

Парламентська хроніка

(Початок на 1-й стор.).

Першим депутати обговорили проект закону про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для АПК у першому читанні. Як доповів заступник голови Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин Василь Круценко, цей законопроект розроблено на розвиток прийнятого в січні 2001 року Закону «Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001—2004 років». Проектом закону пропонується визначити основні напрями державної політики розвитку галузі машинобудування для АПК, створити сприятливі економічні умови для збільшення обсягів виробництва сільськогосподарської техніки та обладання для харчової і переробної промисловості тощо. Економічна сутність законпроекту зводиться до надання підприємствам сільськогосподарського машинобудування податкових пільг, списання сум фінансових санкцій, несплачених до бюджету, надання пільгових кредитів. На думку депутатів, розробників законопроекту, послаблення податкового навантаження на підприємства, які працюють на потреби АПК, сприятиме розвитку галузі.

Проект змін до закону про Державний бюджет України на 2001 рік, поданий Президентом України як невідкладний, передбачає скоротити майже на 3 мільйони грнень видатки Держбюджету, передбачені для управління справами Верховної Ради України і за рахунок цих коштів збільшити видатки на утримання Рахункової палати України. Однак у частини депутатів виникли сумніви, чи варто змінювати одні й ті самі показники бюджету двічі протягом одного бюджетного року, адже 21 червня 2001 року парламент прийняв зміни до закону про Держбюджет-2001, яким було збільшено на таку само суму видатки на управління справами ВР. Депутати висловлювали побоювання, що скорочення видатків на фінансування вищого законодавчого органу країни, та ще напередодні парламентських виборів, негативно позначиться на його діяльності.

Не підтримав законопроект і парламентський Комітет з питань бюджету. За словами першого заступника його голови Інни Богословської (ДГ «Трудова Україна»), Верховна Рада і так фінансується значно менше за адміністрацію Президента чи Кабмін. А кошти, необхідні для створення регіональних відділень Рахункової палати, комітет запропонував урядові вишукати за рахунок частини з 20 млн. грн., які передбачалося витратити на впровадження нового Податкового кодексу, котрий досі не прийнято. Водночас Голова Рахункової палати Валентин Симоненко у своєму виступі обгрунтував потребу додаткового фінансування контролюючого парламентського органу.

Голова Комітету у закордонних справах Ігор Осташ (фракція «Реформи-Конгрес») доповів проект закону про правовий статус закордонних українців. Аналогічний документ уже не раз розглядався на пленарних засіданнях парламенту, але так і не був прийнятий. Згідно із законопроектом, статус закордонного українця надається за таких умов: українська національність або українське етнічне походження та культурно-мовне самоусвідомлення; досягнення особою 16-річного віку; відсутність громадянства України. Закордонним українцям дозволяється в'їзд та перебування в Україні до 120 днів протягом року без письмового запрошення та візи. Закордонний українець має право на оформлення візи для тимчасового перебування в Україні у приватних або службових справах на період до 3 років без подання будь-яких запрошень української сторони. Він також має право без будь-яких запрошень оформити візу для навчання в Україні. Посвідчення закордонного українця видається Міністерством закордонних справ України або дипломатичним представництвом України за кордоном.

Профільний комітет запропонував підтримати цей законопроект у першому читанні.

Юліана ШЕВЧУК.

Свобода слова в нас «п'ятиповерхова»

Як і очікувалося, саме ця злободенна тема стала предметом обговорення на громадських слуханнях «Рік після зникнення Георгія Гонгадзе: уроки для української демократії», що відбулися позавчора у столичному Українському домі. Про стан дотримання в Україні цього конституційного права говорили заступник Голови ВР Степан Гавриш, глава парламентського Комітету з питань правової політики Олександр Задорожній, народний депутат Олександр Мороз, керівники журналістських колективів — львівської газети «Високий замок» Степан Курпіль та журналу «Політична думка» Володимир Полохало й інші.

Олександр Задорожній був категоричний у висновках: у нас немає реальної свободи слова і немає ефективної правоохоронної системи. Заперечувати ніхто не став. За винятком Володимира Полохала, який сказав, що ось тут, у залі, на п'ятому поверсі, де відбуваються слухання, кожен може скористатися правом на свободу слова — сказати все, що думає, ...але чи є можливість донести ці думки до ширшої аудиторії через загальнонаціональні телеканали? Запитання риторичне, бо, як зауважив Олександр Мороз, він не знає жодної прямої політичної телепередачі в Україні...

Не менш однозначно сприйняли учасники слухань і запевнення заступника Генерального прокурора Олексія Баганця про те, що правоохоронні органи вжили всіх можливих заходів, у тому числі і безпрецедентних, для з'ясування обставин зникнення Георгія Гонгадзе і причин його смерті. У відповідь лідер СПУ парирував, мовляв, прокуратура дотрималася усіх передбачених законом формальностей, «але, щоб приховати істину». Свій висновок він зважив за доцільне підтвердити демонстрацією п'ятнадцятихвилинного відеофільму, де зібрано «найпікантніші» епізоди розслідування справи Гонгадзе.

О. Баганець заявив про посилення слідчої групи у справі Гонгадзе фахівцями ФБР і нашими слідчими, які, як він сказав, розкрили справу загибелі Є. Щербаня і В. Гетьмана.

На жаль, на слухання мати Гонгадзе прибути не змогла, але через адвоката Федура просила учасників слухань допомогти посприяти проведенню прокуратурою ще однієї ідентифікаційної експертизи "таращанського тіла". Благала і наголошувала, що прокуратура і влада загалом нічого не втратять, якщо вірять у свою правоту, а їй буде спокійніше.

...Не знаю, чи заспокоїться душа людини від слів, сказаних у річницю її смерті. Знаю, що колегу Гонгадзе не повернуть до журналістської сім'ї найсправедливіші слова: свободи слова не буває без можливості писати Правду. А за Правду в нас убивають...

Анатолій БЕНЬ.

Фотофакт

Апогеєм святкування 206-річчя шахтарського міста стала театралізована хода «Ми любимо тебе, Луганськ», в якій взяли участь близько 20 тисяч городян. Завершилося дійство феєрверком.

Фото Володимира ЛІСНОГО (Укрінформ).

Борги повернуть. Не тільки у грошовій формі

У комітетах ВР

Комітет Верховної Ради з питань соціальної політики та праці рекомендував парламенту підтримати пропозиції Президента України до закону про погашення заборгованості із заробітної плати та інших видів грошових виплат і розглянути його повторно.

Зокрема, парламентський комітет підтримав пропозицію Президента продовжити до 1 липня 2002 року термін погашення заборгованості працівникам бюджетної сфери в частині, що перевищує відповідні видатки, передбачені в Державному і місцевих бюджетах на 2001 рік. У прийнятому Верховною Радою законі заборгованість із виплати заробітної плати та інших видів грошових виплат передбачалося погасити до 1 січня 2002 року. Глава держави мав на увазі закладення цих коштів у необхідному розмірі в Державному та місцевих бюджетах на 2002 рік.

Парламентський комітет врахував пропозицію Президента про необхідність погашення заборгованості не тільки у грошовій, а й в інших формах, передбачених законами України.

Комітет також погодився з пропозицією глави держави, згідно з якою відповідальність за виконання цього закону несуть роботодавці та інші платники заборгованості відповідно до законодавства України.

Інформаційне управління Верховної Ради.

Фотофакт

Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Польща в Україні Марек Зюлковськи та перший заступник голови Одеської облдержадміністрації Микола Тиндюк обмінюються сувенірами під час зустрічі, на якій обговорювали питання економічного і культурного співробітництва.

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

Коментар

Чи почуємо сесію у прямому ефірі

Схвалена парламентом постанова про порядок висвітлення восьмої сесії передбачає поновлення прямої радіотрансляції пленарних засідань на першому каналі Українського радіо. Однак чи буде її виконано?

Однак у тому, що це рішення буде виконано, сумніваються навіть автори постанови. Депутат Сергій Гмиря (фракція КПУ) переконаний: усе залежить від виконавчої влади. «Ця постанова стане для влади лакмусовим папірцем, — каже він. — Якщо вона демократична, то виконає рішення законодавчого органу, якщо ні, то не виконає». Віталій Шевченко (фракція УНР) вважає, що постанова про висвітлення сесії — це вже «вичерпаний жанр». Мовляв, оскільки «хронічно» з сесії в сесію нормального висвітлення немає, це не спонукає депутатів шукати якісь інші механізми та моделі. «Більшість депутатів розуміють, що схвалене рішення не буде виконано, — продовжує депутат. — Але, може, й не треба було голосувати «по максимуму»? А спочатку прийняти варіант, компромісний між гілками влади?»

Голова парламентського Комітету з питань свободи слова та інформації Олександр Зінченко (фракція СДПУ(о), на запитання, чи буде виконано постанову про пряму трансляцію сесії, відповів: «Подивимось». «У прийнятому варіанті є норма, яка виходить за межі законодавства, — вважає О. Зінченко. — Згідно із законом про висвітлення діяльності органів державної влади, для висвітлення одного з органів державної влади на державному каналі встановлено квоту й обмеження: не більш як 3 відсотки ефірного часу. Постанова ніколи не може бути більша за закон. Отож формальна зачіпка для її невиконання є».

Водночас нова постанова про висвітлення роботи парламенту посилює відповідальністю за невиконання попередніх рішень ВР і передбачає всілякі оргвисновки стосовно винуватців. Зокрема, не лише стосовно керівників національних телерадіокомпаній та рекомендації звільнити президента НТКУ В. Долганова, а й щодо Національної ради з питань телебачення та радіомовлення. До 20 листопада ц. р. парламент має розглянути її звіт, а до 1 травня 2002-го — провести ротацію двох її членів, призначених ВР.

Окрім норми про пряму трансляцію, постанова також передбачає, як і під час попередньої сесії, у дні пленарних засідань транслювати на каналах УТ-1 та УТ-2 30-хвилинні «Щоденники» Верховної Ради з повтором наступного дня, а по п'ятницях на радіо й телебаченні — 45-хвилинні тематичні передачі у прямому ефірі за участю депутатів із різних фракцій та груп.

Юліана ШЕВЧУК.

Земля і вибори

Президент України Леонід Кучма виступає проти змішаної системи виборів до місцевих органів влади, в тому числі в Криму.

Таку думку Л. Кучма висловив під час наради з представниками керівництва автономії, місцевих органів влади півострова, представниками меджлісу кримськотатарського народу, повідомив в інтерв'ю журналістам прес-секретар Президента Олександр Мартиненко.

На нараді також розглядали питання облаштування кримських татар, **повідомляє агентство Інтерфакс-Україна**. Серед пріоритетних питань, що їх обговорювали на нараді, наділення кримських татар землею, а також проблема представництва у виконавчих органах влади.

За словами О. Мартиненка, Президент вважає, що частка кримських татар у виконавчих органах влади автономії на рівні 5 відсотків — це мало.

Відповідно до чинного законодавства, вибори до місцевих органів влади та самоврядування відбуваються за мажоритарною системою.

Хтось втрачає, хтось знаходить

Коментар

(Початок на 1-й стор.).

Керівники обленерго пояснюють таке розбазарювання так званими комерційними втратами. Вони, як відомо, спричинені несплатою коштів за використану електроенергію побутовими споживачами, недосконалістю систем обліку та безобліковим споживанням електроенергії.

Нещодавно від одного енергетика почув неймовірну історію про суворого олігарха, який збитки від комерційних втрат свого обленерго примушує погашати заробітною платою працівників. Чайною ложкою слона не нагодуєш. Так само неможливо за нинішнього рівня тарифів на передання електроенергії поновити пристрої обліку локальних мереж і у споживачів електроенергії. Залишається, як і раніше, сподіватися на інвестиційні ресурси та патріотизм... олігархів, чи то пак приватних власників енергопередавальних станцій. Попри той факт, що найбільші втрати електроенергії торік були саме на обленерго, які контролюють «нові українці».

Сергій ВЛАД.

Репортаж

А на святих місцях — безлюдно

На запрошення друзів відсвяткувати день Канева я відгукнулася з особистих міркувань — ще з школи хотілося побувати на святому місці.

Канів зустрів нас кривобокими хатками, розбитими дорогами та вересневим теплом, яке віддалено нагадувало про свято. Щоправда, вулицями снували веселі компанії (у прямому й переносному розумінні слова), які або вже організували свій «пікнік на узбіччі», або лише підшукували вдалу місцину, весело дзеленькаючи пляшками в торбинах. У центрі міста якісь молодики прикрашали нещодавно складену сцену, яка, очевидно, була призначена для вечірнього молодіжного дійства. Лише коли ми під'їхали до центрального ринку (місце найбільшого скупчення людей), я зрозуміла, що в місті все-таки свято — кульки, гучна музика, невибагливі атракціони зібрали довкола себе чимало людей.

Проте основним пунктом нашого призначення була Тарасова гора. Пройшовши повз галасливих тіток, які пропонували купити в них квіти (чи не єдине джерело їх заробітку), ми опинилися у приємному затишку паркової прохолоди. Але настрій мій помітно погіршав, коли піднялась на гору. Якщо чесно, я сподівалась, що основне святкування відбуватиметься саме на цьому місці, адже всім відомо, що це — своєрідна візитка Канева. Та людей тут майже не було. Лише подекуди прогулювались самотні пари, які шукали спокою серед галасу. Біля самого пам'ятника Шевченку не було ні душі.

Тим часом до міста спускався вечір, натякаючи, що час додому. Центр міста вигравав вогнями і гримів музикою, тож ми вирішили обійти це свято життя. Завершення прогулянки нагадувало фільм жахів — вузькі розбиті дороги, що подалі від центру міста, геть не освітлювалися, подекуди їх прикрашали відкриті каналізаційні люки, кришки від яких вочевидь потрапили в металобрухт... Одразу стало зрозуміло, що на ці Богом забуті вулиці свято міста ще не скоро прийде.

Зрештою, таку картину, на жаль, можна спостерігати в багатьох містах України. Схоже, Канів нічим не відрізняється від інших. Хіба лише тим, що тут поховано Шевченка.

Надія ГОРБАТЮК.

«Сиваш»: від спецзони до пріоритетної території

Сьогодні через п'ять років після створення припиняє своє існування Північно-Кримська експериментальна економічна зона (ЕЕЗ) «Сиваш». У найближчі 30 років вона існуватиме як територія пріоритетного розвитку (ТПР).

На підсумковій конференції натхненник першої в країні ЕЕЗ «Сиваш», голова Асоціації вільних зон України Сергій Куніцин зазначив: «Якби сиваський експеримент був невдалим, не було б інших економічних зон ні в Криму, ні в Україні. Ми просто зупинилися б у русі...»

У результаті реалізації сміливого проекту в регіоні зафіксовано небачене для Криму економічне зростання. Сергій Куніцин каже: «Експеримент вдався — і це не лише моя зацікавлена думка. Про це свідчать і результати: реалізовано 30 інвестиційних проектів, збережено 10 тисяч робочих місць, дві тисячі створено нових. Нині в Північному Криму стабільна соціальна ситуація. Тут виготовляють 20 відсотків промислового виробництва півострова. А, зазначте, в Присивашші живуть лише чотири відсотки населення автономії».

Базовими підприємствами зони стали хімічні велетні «Титан», «Кримський содовий». Завдяки реінвестиції вони стали буквально з колін.

Хоча противники експерименту твердять, що вільна економічна зона невигідна через те, що значна частина податків випадає з бюджету, економічний аналіз свідчить: загальні відрахування з підприємств із лихвою поповнюють витрати бюджету. Саме тому «Сиваш» продовжить роботу як ТПР.

Підсумки експерименту: за п'ять років обсяг промислового виробництва в ЕЕЗ збільшився в сім разів.

Віктор ХОМЕНКО.

Фото Укрінформ.

Гальбу пива для князя Данила і гетьмана Мазепи

Львів відзначив свій 745-й день народження. Упродовж кількох днів місто показувало громаді, чим хата багата. У Львівському театрі опери і балету Прем'єр-міністр Анатолій Кінах вручив нагороди переможцям конкурсу «Шануймо кращих». У рамках святкувань відбулись імпрези ковалів, друкарів, фестиваль пива «Гальба-2001» за участю самого короля Данила і його почту. А головною родзинкою святкувань став Міжнародний театральний фестиваль «Золотий Лев на вулиці», який завершився вчора спільним проектом міст Кракова, Києва та Львова —виставою «Мазепа» біля оперного театру.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Путівка до дня народження

Спробувала — і виграла!

(Початок на 1-й стор.).

А навесні цього року стався неймовірний збіг обставин: список щасливчиків було опубліковано у день мого народження. Очам не повірила, кілька разів перечитувала: я виграла путівку на курорт!

Прийшла до школи, а колеги жартують, кажуть, що я разом з путівкою ще й попутника на курорт виграла. І показують, що з сусіднього району чоловікові теж припав виграш на курорт. Тоді, кажу їм, це має бути обов'язково вчитель. Певне, історик.

І уявіть собі, що майже вгадала. Коли я приїхала у Хмельницький до корпункту газети «Голос України», там зустріла Василя Івановича Поповича зі Славутського району. І насправді це був учитель, тільки не історії, а хімії. А з ним сталася ще цікавіша пригода. З'ясувалося, Василь Іванович про свій виграш з весни до осені не знав. Отож нікуди й не звертався. І тільки завдяки працівниці корпункту Ніні Стецькій, котра розшукала Василя Івановича через сільраду, він і отримав путівку.

За своє життя я дев'ять разів була на курортах. Але такого обслуговування не стрічала. Часто нас навідували і працівники Хмельницького корпункту газети. Так само приємно враженим залишився і мій колега Василь Попович. Від нас обох хотіла б висловити щиру подяку газеті та її корпунктівцям у Хмельницькому не тільки за гарні призи, а й за щире ставлення до незнайомих людей. Певне, не менші враження чекають і ще на двох передплатників «Голосу України». Бо під час відпочинку в Сатанівській курортній зоні Хмельницької області я довідалась, що корпункт газети уклав з санаторієм «Товтри» чергову угоду на відпочинок щасливчиків «Лотереї передплатника» з Хмельниччини.

Я спробувала — і виграла! Спробуйте і ви!

Тетяна САЛЕДУЄВА,
вчителька початкових класів.
Клубівка Ізяславського району Хмельницької області.

Фестивалі

Перший вечір під «Сузір'ям Близнят»

У Дніпропетровську провели оригінальний і резонансний міський фестиваль «Сузір'я Близнят». На попередніх конкурсних випробуваннях з трьох тисяч близнюків відібрали 300. Вони зібралися в Літньому театрі парку імені Шевченка. На пари братів та сестер, наймолодшим з яких і двох років не виповнилося, а найстаршим за сімдесят, прийшли подивитися мало не вдвічі більше городян, ніж міг вмістити театр. У всіх чотирьох вікових групах близнюки виявилися блискучими акторами і оповідачами, вони досхочу потішили глядачів і гумором, і майстерністю в танцях, співах тощо. Жодна пара не залишилася без нагород та призів.

Організатори сподіваються, що фестиваль стане традиційним і переросте в міжнародний.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

Новини регіону: Закарпаття

Пам'яті добровольців

В Ужгороді на площі Кирила і Мефодія відкрито пам'ятник добровольцям Закарпаття — учасникам другої світової війни.

Чимало з них воювали в лавах корпусу Людвіка Свободи та Червоної Армії. Необстріляні, молоді, вони вкривали своїми тілами Дуклінський перевал, гинули в боях за визволення Чехословаччини та інших країн.

Проте подвигів їхніх не було увічнено. Тепер це нарешті втілено у витворі ужгородських митців Івана Бровдія та Бориса Кузьми.

Повені в полі зору НАТО

Перша стартова зустріч і засідання учасників спільного проекту «Україна—НАТО» з готовності та реагування на паводки в Карпатському регіоні відбулися в Ужгороді.

Участь у них взяли експерти Північноатлантичного блоку та представники Угорщини, Словаччини, Чехії, Румунії, Польщі, Молдови, посольства США в Україні.

Пілотний проект «Карпатський регіон», окрім Закарпатської, охоплює частини територій Львівської, Івано-Франківської, Чернівецької областей, Угорщини та Словаччини.

За співпрацю торгових палат

Ще донедавна торговий оборот між Україною та Угорщиною становив майже два мільярди доларів. Нині він не перевищує 500 мільйонів.

Пожвавленню торгово-економічних стосунків між діловими колами сусідніх держав було присвячено зустріч президентів торгово-промислових палат України й Угорщини, що відбулася в Ужгороді. Укладено двосторонні довгочасні угоди між регіональними установами двох країн. За словами президента Торгово-промислової палати України Сергія Скрипаченка, головним завданням є відновлення рівня колишнього торгового обороту між державами-сусідами. Чимало добрих сподівань покладають на це й керівники сусідніх регіонів.

Добірку підготував Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Фотофакт

18 вересня на могилі Петра Столипіна біля стін Трапезної церкви Києво - Печерської лаври відбувся поминальний молебень у пам'ять про 90-річчя з дня його смерті. Ініціаторами молебню виступили Міжнародна асоціація слов'янського єднання ім. П. Столипіна і Російський рух України.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Колегія Рахункової палати висловлює щире співчуття головному контролеру, директорові департаменту, членові колегії Рахункової палати **Вітковській Ларисі Володимирівні** з приводу тяжкої втрати — смерті її батька.

Хто там тарабанить, як у хліві?

Точка зору

У пресі повідомлялося, що в Португалії затримано громадянина України Євгена Степанова. Своїми думками з цього приводу поділився народний депутат України Олександр РЖАВСЬКИЙ.

Маю безпосередню причетність до цієї справи і долі Євгена Степанова. Про допомогу мене попросив одразу після затримання Степанова голова Тернопільського обласного осередку нашого Всеукраїнського об'єднання «Єдина Родина» пан Шинків Л. О. Крім того, сам Є. Степанов є головою Тернопільської міської організації «Єдиної Родини».

Не зволікаючи, я надіслав листи з проханням з'ясувати ситуацію та надати можливу допомогу Євгену Степанову до Міністерства закордонних справ України та до Посольства Португалії в Україні. Відповідь на свої звернення я отримав лише з Міністерства закордонних справ. З неї дуже важко зрозуміти, що насправді сталося, на якій підставі Степанову інкримінують провину, яка його подальша доля та яких заходів вжили наші дипломати для захисту українського громадянина.

Зрештою, у посольстві Португалії ми з адвокатом Андрієм Федуром одержали візи і вилетіли до цієї країни. Про час прибуття повідомити наше посольство не зуміли. З квитками на руках цілий день дзвонили до Лісабона, але посольський телефон не відповідав. Згодом не шкодували, що так трапилося, бо не побачили б того, що довелося.

Посольство України в Лісабоні займає кілька кімнат на четвертому поверсі старого непривабливого будинку. У коридорі навпроти дверей консула сиділи в очікуванні громадяни України, які зустріли нашу появу зляканими поглядами. На моє запитання, чи є хтось у консула, відповіли ствердно.

Двері були зачинені. Робочий час. Я дістав мобільний телефон і набрав номер консула. Крізь двері було чути дзвінки і шарудіння чиєїсь присутності.

Не дочекавшися відповіді, я постукав у двері раз, другий, третій. Відвідувачі-співвітчизники ще дужче переполошилися, опустили голови, наче у відповідь на моє стукання мало відбутися щось страшне.

Лише згодом ми зрозуміли їхній стан, відчули, які наші громадяни на чужині беззахисні та залякані.

Двері нарешті відчинилися і дівочий голос сердито запитав:

— Хто там тарабанить, як у хліві?

Тепер розгубилися ми, ніхто з нас не чекав такої реакції. Сердита дівчина, Ірина — помічниця консула, як згодом ми дізналися, пропустила повз вуха, що перед нею народний депутат України, і вела далі:

— Вийдіть звідси геть, тут взагалі не можна знаходитися.

На цю перепалку з іншої кімнати виглянув консул Олег Трикозенко, який одразу оцінив ситуацію, дорікнув, що не попередили про приліт, і ми взялися до справи.

У Португалії, за приблизними підрахунками, нині перебуває від сімдесяти до ста тисяч громадян України на заробітках. За місяць тут можна заробити близько 1000 доларів, продукти порівняно дешеві, житло також. Потоки наших співвітчизників, які опинилися на батьківщині без роботи, без засобів до існування, шукають у Португалії кращої долі.

Понад сто наших громадян затримані і перебувають під слідством, сидять у тюрмах. Режими у тамтешніх в`язницях, порівняно з нашими, досить жорсткі. Слідство може тривати до шести місяців, а за необхідності й до восьми.

Євгена Степанова тримають у тюрмі найсуворішого режиму, який тільки є у Португалії. У камерах-одиночках сидять убивці, ґвалтівники, торговці наркотиками, ті, кого вже не раз засуджували і кому вдавалося втекти з-під варти. Разом з ними сидить і наш громадянин, який не мав судимості на батьківщині, ніде ні в чому не запідозрюваний, ніколи не виїздив за кордон, прибув до Португалії як турист і заарештований на тій підставі, що під час затримання в нього виявлено незадекларованих 2000 доларів.

Як нам стало відомо, допити наших заарештованих співвітчизників провадять ламаною російською мовою (більшість заробітчан — вихідці із Західної України і не всі досконало знають російську мову), а свідчення перекладаються португальською. Складений протокол перекладач читає їм вголос, а потім підозрювані підписують, не відаючи, що там написано і що вони скріпили своїми підписами. Звісно, що це є елементарним грубим порушенням прав людини, оскільки міжнародне законодавство вимагає, щоб затримана людина підписувала протоколи допитів та свідчення тією мовою, якою вона володіє, хоч би де це слідство тривало.

З інформаційних джерел ми дізналися, що заарештовані наші співвітчизники вже чотири рази оголошували голодовку за жорстоке утримання. Наше посольство навіть не поворухнулося, не зробило нічого, щоб висловити хоча б власне занепокоєння з приводу зазіхань на права людини. Не без гіркоти мушу зауважити, що принизливішого ставлення працівників посольств до наших громадян, які приїхали в чужі краї на заробітки, я не бачив. Хіба що подібне нахабство, зверхність і зневагу до людини можна ще зустріти в наших податкових органах.

Люди, які представляють інтереси України за кордоном, не розуміють однієї з головних своїх місій — не допускати наруги над нашими громадянами. Дипломати одержують у десятки разів більшу зарплату, ніж їхні співвітчизники на батьківщині, мають у десятки разів більше можливостей для власного бізнесу, чим охоче й займаються, користуються усіма благами цивілізації, але прикладів, коли посольства у тій чи тій країні проявили патріотизм, захистили людину, немає. Навпаки, можна навести сотні прикладів іншого характеру. Нині на заробітках за кордоном на Заході та Сході перебуває до мільйона українців: легально і нелегально. І тільки коли хтось виріже усю сім'ю, як це трапилося у США, або попадеться з героїном, як у Таїланді, коли світова преса підніме галас, тоді прокидаються і наші посольства.

На жаль, роботу посольств, навіть елементарну виконавчу дисципліну ніхто не контролює. Жодної відповідальності, що зроблено сьогодні, буде зроблено завтра, післязавтра, — не існує і ніхто її не несе.

За три дні перебування в Лісабоні ми зустрілися з начальником португальських тюрем і домовилися про поліпшення режиму утримання Євгена Степанова, якщо буде надано гарантію, що він не втече. Випросили дозвіл на те, щоб Степанов зміг сфотографуватися та надіслати фотокартки додому, що він живий. Відвідали шпиталь, де перебувають наші громадяни, вина більшості яких не доведена, зустрілися з португальськими парламентаріями і звернули їхню увагу на порушення прав людини у випадках із затриманими українськими громадянами. Відповідні звернення надіслані також до португальських засобів масової інформації.

Одне слово, за три дні було зроблено більше, ніж посольством за чотири місяці, без тих повноважень і тих можливостей, які мають дипломати. Звісно, вину кожного затриманого українця визначить суд. Якщо людина завинила, вона мусить відповідати. Але тримати заарештованих, провина яких ще не доведена, в умовах, що людськими не можна назвати, — це злочин. Громадяни України потерпають через бездіяльність і безвідповідальність нашого посольства.

Об'єктивність сумна. Працівники посольства кажуть: бачите, як ми живемо — на все посольство один кондиціонер, а в офісі нема навіть холодильника (хоча, чесно кажучи, коли б я півдоби перебував там, де працюю, ці речі купив би за власні гроші).

Найбільше в посольстві бояться, не дай Боже, смерті нашого співвітчизника. Тоді аврал, якщо небіжчика необхідно відправити на Батьківщину. Тим часом посольство в Португалії одне з небагатьох, яке можна назвати прибутковим, посольством з позитивним балансом, що надходить до бюджету. Одне з основних джерел прибутків — плата за переклади. Від тисяч українців, які працевлаштовуються, роботодавці на місці вимагають португальською мовою копії документів про народження, чи про шлюб, чи про освіту, чи набуту професію, а буває, що й копію паспорта. Переклади здійснюють у посольстві за тарифом один документ — 35 доларів. Який-небудь папірець, що вимагає десяти хвилин роботи, наші громадяни чекають мало не тиждень, бо працівники посольства самі не знають португальської мови і не навчені швидко працювати на комп'ютерах — так підбирають кадри в Міністерстві закордонних справ. Звісно, тамтешні підприємці не звикли чекати якусь довідку тижнями, і громадяни змушені за ці послуги удвічі переплачувати місцевим ділкам, часто віддають паспорти і потрапляють до них у залежність.

Кваліфікованих працівників у посольстві бракує. Постає запитання: якими критеріями користуються в МЗС? Зрозуміло, що до таких країн, як Португалія, де на сьогодні потік українських громадян у пошуках роботи виходить на одне з перших місць у Західній Європі, повинне бути й відповідне ставлення. До того ж ще раз нагадаю, українське посольство в Португалії вважається прибутковим. Виходить, що є економічні, а тим більше політичні мотиви, щоб налагодити відповідну роботу посольства в Португалії, яких у МЗС чомусь не бачать.

Із розмови з нашим послом у Португалії паном Олексієм Бранашком стало зрозуміло, що з приходом нового міністра Анатолія Зленка нічого не міняється. Як працюють наші посольства за кордоном для українців — і тих, хто дома, і тих, хто за кордоном, — закрита сторінка. Не відають багато про що і в самому МЗС.

Наша поява у посольстві для його працівників була також шоком. Щоб заради якоїсь людини долати п`ять тисяч кілометрів, добиватися справедливості!? Могли б обійтися і телефонними дзвінками...

Коли через три дні ми від'їжджали, у посольстві запанувала радісна атмосфера. Дипломати полегшено зітхали. Адже усі ці дні їх завантажували роботою...

Книга для законодавця

В. Ф. Опришко. Конституційні основи розвитку законодавства України. Київ, 2001 р.

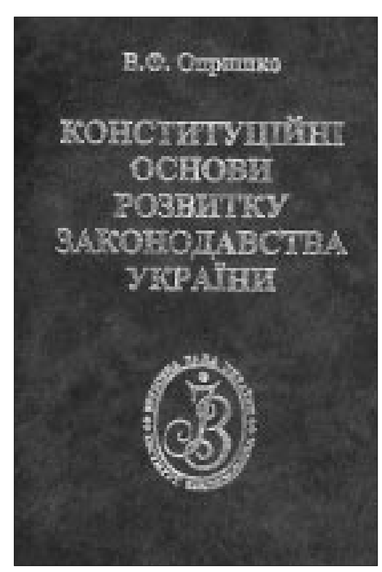
Почну з довгої цитати. Вона того варта.

«Взяти, наприклад, таке начебто просте питання, як тлумачення законів. Відповідно до ст. 147 Основного Закону його повинен здійснювати Конституційний Суд України. Відсутність у законодавця — Верховної Ради України — конституційного права офіційно роз'яснювати зміст прийнятих нею ж Конституції та законів не може позитивно впливати на правозастосовчу практику. Тим більше, що сама Верховна Рада як законодавчий орган, як «колективний автор» офіційно закріплює результати законотворчого процесу. Саме вона як законодавець має можливість краще за будь-кого, грунтовно і всебічно розтлумачити зміст, закладений у ту чи іншу норму закону. Це не є чимось новим. Ще у римському праві (а воно до цього часу є зразком для багатьох країн світу) наголошувалось на тому, що право тлумачити закон має лише той, хто має право його затверджувати. Тому і вносилась пропозиція про надання Верховній Раді України права тлумачити закони. Конституційний Суд України, як пропонувалось у законопроекті і що є характерним для значного числа держав, повинен вирішувати питання щодо відповідності законів та інших нормативно-правових актів Конституції України, давати офіційне тлумачення Конституції України, а також висновки у випадках, передбачених нею. Саме такі повноваження закріплені, наприклад, за Конституційним Судом Російської Федерації (ст. 125 Конституції Російської Федерації). Проте Конституційний Суд України дотримується дещо іншої позиції, яку офіційно оприлюднив у своєму висновку від 14 березня 2001 р. у справі про внесення змін до статей 84 і 85 та інших Конституції України (мова йшла про вдосконалення порядку голосування у Верховній Раді України та розширення деяких її повноважень). Конституційний Суд України, зокрема, зазначив, що в Конституції України не вказані суб'єкти звернення до нього з питань тлумачення конституційних норм і законів і що ці суб'єкти (включаючи громадян України) названі у статтях Закону України «Про Конституційний Суд України» від 16 жовтня 1996 р., і на основі цього зробив висновок, що вилучення у нього повноваження тлумачити закони «призведе до скасування існуючого права громадян звертатись до Конституційного Суду України з питань офіційного тлумачення законів». Як нам здається, це не аргумент, адже встановлення і зміни меж повноважень Конституційного Суду України, як і деяких інших державних органів, — установчі повноваження Верховної Ради України, як і її право вносити зміни до Конституції України стосовно власних повноважень».

Можна й треба б і далі цитувати чергову значну працю відомого правознавця, доктора юридичних наук, професора, члена-кореспондента НАН України Віталія Федоровича Опришка «Конституційні основи розвитку законодавства України», видану Інститутом законодавства Верховної Ради України. Але, звичайно ж, газетні рамки не дають змоги зацитувати чи бодай переповісти всю книжку. Та й мета газетної рецензії інша — привернути увагу.

Книга Віталія Опришка насамперед свідчить, що, незважаючи на появу цілої плеяди новоспечених кандидатів і докторів юридичних та інших суспільних наук, яким «печуть» дисертації у рекордно стислі (гідні книги Гіннесса) терміни і які готові пристати до будь-якої, аби лиш керівної думки та з апломбом, властивим невігласам, її коментувати й вихваляти науковоподібною мовою, повторюю, незважаючи на це, у науці збереглися острови порядності, справжньої науковості з усім, що їй притаманне.

Один з таких островів і належить Віталію Опришку, солідному і глибокому вченому, який усе бачить, в тому числі й легкий хліб пристосуванців, але говорить і пише те, що думає. І правильно. Піна нинішня зникне разом з хвилею, а справжнє, принципове — залишиться. Берег вистоїть. І острови порядності почнуть рости і охоплять всю країну, і для галасливих юристів, настроєних на «що зволите, пане?», хіба що шпарини залишаться.

Тільки для того, щоб так сталося, повинні вистояти острови порядності, не розмитись. І це теж добре знає професор Опришко. Його чергова праця — глибока, логічна і системна. Опонентам він не залишає шансів, бо доводить думку ретельно, скрупульозно. У книжці глибоко проаналізовано Конституцію України як основу подальшого розвитку нашого законодавства і накреслено концепцію цього розвитку, розглянуто актуальні теоретичні та практичні проблеми законодавства України, особливості парламентської, адміністративної, судово-правової та муніципальної реформи. Щиро раджу колегам, депутатам усіх рівнів, знайти можливість ознайомитися з цим науковим виданням.

Сергій ПРАВДЕНКО,
народний депутат України.

Вийшли. І якби жоден не повернувся...

Актуально

Керуючись принципом гуманізму та відповідно до статті 92 Конституції України, положень Кримінального кодексу України і Закону України «Про застосування амністії в Україні», Верховна Рада України постановила... Постановила звільнити від покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, засуджених за злочини, що не є тяжкими. Це із Закону України «Про амністію», прийнятого у зв'язку з десятою річницею проголошення незалежності України.

Загалом згаданий закон поширювався на 32,5 тисячі осіб, що утримувалися в місцях позбавлення волі, та на 29 тисяч осіб, засуджених до покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, які перебували на обліку в кримінально-виконавчих інспекціях.

Закон мав бути виконаний до 1 вересня ц. р. Причому виконаний всього за півтора місяця після набуття ним чинності, а не через три, як було раніше. До речі, з 1992 року в Україні проведено 12 амністій. Найважливіша особливість останньої — рішення про застосування або незастосування амністії приймав виняткове суд щодо кожної особи окремо. Отже, суди повинні були до 1 вересня розглянути десятки тисяч справ і винести свої рішення про застосування амністії...

— То скільки осіб фактично отримали волю і позбулися «умовки»? —запитую голову Державного департаменту України з питань виконання покарань Володимира Льовочкіна.

— Передусім хотів би підкреслити, що з 28,8 тисячі амністованих осіб, що перебували в місцях позбавлення волі і на яких поширилася дія закону, більш як 15 тисячам замінено невідбуту частину покарання на умовне засудження з іспитовим терміном, 1200 особам скорочено термін покарання. З місць позбавлення волі звільнено 298 неповнолітніх, 343 особи, які мають неповнолітніх дітей або дітей-інвалідів, 18 осіб, які мають батьків віком понад 70 років або батьків-інвалідів I групи, які потребують стороннього догляду, 33 особи похилого віку, 47 інвалідів I та II груп, 6 ветеранів війни та 18 учасників ліквідації аварії на ЧАЕС.

— Амністія — це справді гуманний акт держави. Але він викликає і тривогу: на волю вийшли люди, які можуть посилити й так напружену криміногенну ситуацію в нашій державі.

— Практика свідчить, що це не так. Скажімо, торік повторні злочини скоїли лише 0,9 відсотка звільнених з місць позбавлення волі за амністією. Міркуйте самі, як вплинули вони на криміногенну обстановку в державі. Попередній аналіз результатів цьогорічної амністії також не дає підстав очікувати ускладнення криміногенної ситуації.

До речі, слід зазначити, що під час прийняття Закону України «Про амністію» народні депутати України дуже виважено підійшли до визначення кола осіб, на яких розповсюджувалася амністія. Так, під її дію насамперед підпадали ті, хто скоїв злочини, що не мають значної суспільної небезпеки. Тому статтею 9 цього закону чітко окреслено коло осіб, на яких не поширюється дія амністії. Це, зокрема, особливо небезпечні рецидивісти, особи, які раніше були неодноразово засуджені за вчинення тяжких злочинів, до яких протягом останніх десяти років було застосовано амністію або помилування, та на засуджених, які вчинили такі тяжкі злочини, як умисне вбивство, бандитизм, особливо небезпечні злочини проти держави (всього 53 склади тяжких злочинів). Майже 2500 особам суди відмовили у застосуванні до них амністії.

— Володимире Анатолійовичу, а чи не ускладнило виконання закону про амністію розгляд справ засуджених судами?

— Навпаки, це вперше в Україні застосовано таку практику. Амністія через суди — це конкретний прояв зміцнення законності в державі. Це — ще один крок нашої держави до демократизації суспільства.

Користуючись нагодою, хочу подякувати понад 700 судам, які оперативно розглянули справи. Це й дало змогу вчасно виконати закон про амністію.

— Повернемося ще раз до гуманізації процесу виконання покарань. Він розпочався у вашій системі, мабуть, кілька років тому, коли ваш департамент було виведено з підпорядкування МВС?

— Не зовсім так. Цю роботу ми розпочали у 1991 році, з набуттям нашою державою незалежності. Але докорінні зміни сталися після видання Президентом України Л. Кучмою указу, яким департаменту надано самостійності. До 1998 року залишалося таке становище, яке було в колишньому Союзі, тобто міліція заарештовувала підозрюваних, вела слідство і забезпечувала відбуття засудженими покарання.

— А чи є ще якась особливість останнього закону про амністію?

— Є і досить цікава. Кожному засудженому законом було надано право відмовитися від амністії, тобто отримати прощення держави. Це відповідає положенням Конституції України, загальновизнаним міжнародним нормам і є захистом основних прав та свобод людини. Цим правом скористалися більш як 100 засуджених.

— Що чекає звільнених на волі? Адже у багатьох з них постануть проблеми з житлом, працевлаштуванням.

— Передусім хочу підкреслити, що Виправно-трудовий кодекс України покладає, на адміністрацію виправних колоній обов'язки щодо надання допомоги засудженим у розв'язанні соціально-побутових проблем після їх звільнення. З цією метою на підставі заяв засуджених до закінчення строку покарання до територіальних органів внутрішніх справ направлялися запити для погодження можливості прописки за обраним місцем і таке інше. Ця робота проводиться і тепер.

Більшість амністованих повернулася додому в сім'ї і самостійно вирішує питання працевлаштування. Безумовно, декому з них потрібно надати допомогу в соціальній адаптації. Практично всі звільнені за амністією високо оцінюють гуманний крок держави і, я впевнений, знайдуть своє місце в житті.

А Закон України «Про амністію» визначає не тільки коло осіб, на яких він поширюється, та порядок застосування амністії, а й заходи щодо сприяння звільненим у розв`язанні питань соціально-побутового характеру. Ці обов'язки покладено на місцеві органи влади, котрі мають забезпечити організацію вчасного обліку осіб, звільнених з місць позбавлення волі за амністією, сприяти трудовому влаштуванню працездатних та здійснювати контроль за поведінкою цих осіб. З цих питань і наш департамент тісно співпрацює з Державним центром зайнятості Мінпраці та соціальної політики України, органами внутрішніх справ. Спільно з Українським державним центром служб для молоді реалізуємо програму «Соціальний супровід неповнолітніх і молоді, які відбувають покарання та звільняються з місць позбавлення волі».

За повідомленнями облдержадміністрацій ця робота проводиться планомірно.

Інтерв`ю взяв
Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Невигадана історія

У погонах стріляв по дітях

«І мріяла я вийти заміж за людину у формі», — слова моєї бабусі закарбувалися в моїй пам'яті. Вигляд підтягнутого чоловіка рідко залишає байдужим жіноче серце: мимоволі повертаєш голову в бік офіцера, який проходить мимо. Але історія, що сталася цього літа, перевернула мої уявлення про благородство «силовиків». Звісно, за двома екземплярами не судять. Але все-таки мрії моєї бабусі я вже не розумію.

Наприкінці зміни здавалося: ніщо не зможе зіпсувати відпочинку в спортивному таборі. Залишилося п'ять днів насолоди безтурботністю. На закуску нас чекав дводенний туристичний похід. І ось наша група із 60 осіб (40 із яких — діти від семи до тринадцяти років) підійшла до того місця, де на нас чекав ял. Він мав переправити туристів через затоку. Цей старий човен місцями протікав. Єдине місце, де він міг причалити, — маленький піщаний пляжик серед каміння. Підпливаючи, ми побачили, що берег зайнятий. У наметах відпочивало кілька сімей. І нам нічого не залишалось, як пройти через їхній табір. Наші діти, наче мурашки, бігли одне за одним. Дехто вітався з «господарями» і спритно прямував за інструктором. Як раптом — немов небо обрушилося на землю. Та ще й з громом. На нас градом посипалися нецензурна лайка, звинувачення та образи з боку відпочивальників. Ні з того ні з сього. Їм не сподобалося, що ми переходимо через «їхню» територію. Наш інструктор, вибачаючися, пояснив, що іншого виходу в нас немає, що ми нікого не потривожимо. Але буря емоцій не стихала.

З'ясувалося, що двоє чоловіків (загалом було четверо жінок і четверо чоловіків) — полковники міліції. І, судячи з номерів іномарок, — вінницької. Після п'ятнадцяти хвилин брутальних нотацій ми пішли шукати місце, де міг би причалити наш ял. Зрештою, знайшли і поставили табір. Усю ніч з берега, де залишилися наші «доброзичливці», долинали матюки і чулися постріли. Компанія гуляла гучно. Але через два дні настав час повертатися. І знову та сама проблема: де причалити. Вирішили випробувати долю і попросити в окупантів дозволу перебратися через їхню територію. Не купили ж вони її зрештою!

Коли наблизилися до берега, почули лайку. Один із полковників побіг до намету і повернувся з рушницею. Прицілився у дітей і пригрозив, що стрілятиме. Реакція — дитячі крики, сльози, страх... Інструктор поклав усіх обличчям на дно яла і дав команду відпливати.

Переживши увесь цей жах і не вірячи своїм очам, ми дісталися табору, де на нас чекав його директор Юрій Чайковський. Вислухавши всю історію подорожі, він сказав, що ці громадяни йому вже погрожували фізичною розправою. І залишати це так не можна. Зібравши інструкторів, Юрій Васильович вирішив поїхати і розібратися в тому, що сталося. Їх зустріли вже знайомі рушниця й сокира, нецензурна лайка та погрози перерізати увесь наш табір. Але полковники зрозуміли, що сили нерівні: все-таки встановлювати справедливість прийшли 25 молодих хлопців. І міліцейським чинам нічого іншого не зоставалося, як вибачитися.

А може, все це привиділося всій групі? Але ні, то був не кошмарний сон, а реальність. Прізвищ охоронців закону ми не дізналися. Проте їхні розлючені обличчя запам'ятали. Покладаємо надію на прагнення міністра внутрішніх справ очистити лави від спекулянтів погонами.

Ірина **ВАСИЛЬЧЕНКО.**

■ *Фотофакт*

Харківське мале підприємство «ВАСК» виконує замовлення для зйомки фільму «Богдан Хмельницький». А для фільму «Мазепа» було виготовлено півтори сотні козацьких пік, іншу зброю.

Фото Валентина ЧУРСІНА (Укрінформ).

ІІ МІЖНАРОДНИЙ ФОРУМ ЕКОНОМІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

СПРИЯТИМЕ ФОРМУВАННЮ ГІДНОГО МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ УКРАЇНИ

Борис ГРИВАЧЕВСЬКИЙ, заслужений журналіст України

«...І оживе добра слава, слава України». Вже вкотре цей згусток великої віри Тараса Шевченка в прийдешнє свого народу, своєї країни звучить як утвердження, як квінтесенція нашого буття, окресленого десятиліттям незалежної самостійної Української Держави.

Чи треба когось ще й досі переконувати, що так званий «придаток» до 1/6 земної кулі, що йменувалася Радянським Союзом, вийшовши з імперії, за досить короткий проміжок часу зайняв помітне і почесне місце серед країн світу...

І коли майорить наш небесно-золотавий прапор, освячений віками, у світі кажуть: Україна!

І коли сяє наш герб, вкарбований в пергамент століть, народи кажуть: Україна!

І коли звучить наш славень «Ще не вмерла Україна», встаючи на велелюдних стадіонах і в концертних залах, іноземці з пошаною промовляють: Україна!

Той, упродовж століть вимріяний, вистражданий українським народом і його наймогутнішим згустком — елітою нації, час випав на нашу долю, і утверджувати добру славу, славу України — місія кожного на цій землі сущого, місія заради прийдешніх поколінь вільних людей на оновленій землі.

Закономірно — це першочергова місія української еліти, яка, маючи міцне коріння і прадавню історію, лише тепер покликана не боротися, а зміцнювати... Зміцнювати державу, вести за собою суспільство, своєю мудрістю освітлюючи великий шлях до єднання.

Такий, власне, і лейтмотив заходів, які проходитимуть з 5 по 7 грудня 2001 року в межах Національного проекту «Золота книга української еліти» (Голова Організаційного комітету — народний депутат України Леонід Кравчук) та ІІ Міжнародного форуму економічного співробітництва «Партнерство в ім'я злагоди та розвитку» (Голова Організаційного комітету — Прем'єр-міністр України Анатолій Кінах). Серед них:

— День регіонів України;

— Міжгалузева виставка товарів і послуг «Україна пропонує співробітництво»;

— Презентація інформаційно-іміджевого альманаху «Золота книга української еліти»;

— Урочиста церемонія нагородження переможців Національного конкурсу «Золоті торгові марки».

Ініціаторами проведення Міжнародного форуму економічного співробітництва стали Кабінет Міністрів України, Міністерство економіки України, Національна академія наук України, Київська міська державна адміністрація, Український Союз промисловців і підприємців, Асоціація міст України, Організаційний комітет Національного проекту «Золота книга української еліти» та ряд інших організацій. Згідно з Розпорядженням Президента України Леоніда Кучми за № 191/2001-рп від 14 липня 2001 року такий форум проходитиме у Києві щороку в першій декаді грудня.

Співорганізаторами заходів у межах Національного проекту «Золота книга української еліти» та ІІ Міжнародного форуму економічного співробітництва стали Кабінет Міністрів України, Національна академія наук України, Київська міська державна адміністрація, Асоціація міст України, Український Союз промисловців і підприємців, Всеукраїнське об'єднання демократичних сил «Злагода», Компанія «ЄВРОІМІДЖ», Українське товариство «Інтелект нації», Торгово-промислова палата України, Міжнародний Трейд-клуб в Україні, Загальнонаціональна програма «ЛЮДИНА РОКУ», Спілка підприємців малих, середніх і приватизованих підприємств України і Українська Асоціація Якості. Генеральним виконавцем робіт за проектом призначено Компанію «ЄВРОІМІДЖ».

У дні роботи Форуму в Національному палаці «Україна» та в Палаці мистецтв «Український дім» працюватиме ***Міжгалузева виставка товарів і послуг «Україна пропонує співробітництво».*** На ній будуть представлені всі напрями економічної діяльності, що дасть можливість окреслити основні тенденції розвитку вітчизняного ринку. Учасники виставки отримають виняткові можливості для демонстрації новинок своєї продукції та цікавих інноваційних проектів, розширення кола ділових партнерів.

У перший день роботи Форуму в Національному палаці «Україна» відбудеться ***урочиста церемонія нагородження переможців Національного конкурсу «Золоті торгові марки».*** У конкурсі беруть участь провідні підприємства України, які представляють зареєстровані вітчизняні торгові марки, а незалежна Конкурсна комісія визначить кращі з них. Переможці (Лідери) Національного конкурсу стануть володарями ***позолоченого ексклюзивного скульптурного символу «БІЗНЕС-ОЛІМП» та Почесного диплома.***

Помітною подією на Форумі стане ***презентація інформаційно-іміджевого альманаху «Золота книга української еліти».*** «Це буде ґрунтовна і яскрава розповідь як про визначні історичні постаті минулого, про одвічне коріння нашого народу, так і про громадських та державних діячів сучасності, політиків, освітян і науковців, керівників провідних підприємств, діячів культури та мистецтва, меценатів — усіх тих, хто творить сьогодення Української держави і є взірцем відданого їй служіння», — впевнено висловився Президент України Леонід Кучма, вітаючи засновників і виконавців Національного проекту «Золота книга української еліти». І ця впевненість має міцну основу — сильний колектив співзасновників, об'єднаний ідеєю створення унікального видання, плюс вагомий творчий потенціал журналістів, дизайнерів, редакторів...

Свого часу Дж. Кеннеді закликав: «Не думай, що Батьківщина може дати тобі, думай, що можеш дати ти Батьківщині». Це, власне, і є той підхід до справи, яку реалізує Оргкомітет Національного проекту «Золота книга української еліти». А Батьківщині, нашій країні, саме таке видання, безперечно, дасть багато. І насамперед, заради утвердження України як незалежної демократичної європейської держави у світі. Це буде документ епохи. Літописний документ. Бо це шість томів тиражем 25 тисяч примірників і електронна версія — на компакт-дисках та на веб-порталі «Золота книга» у всесвітній мережі Інтернет. Важливо, що саме таке видання й відкриває світові нову елітарну Україну, відкриває як у традиційній книжковій формі, так і в новітній електронній версії, що робить доступ до пізнання України й української еліти набагато обширнішим і вагомішим.

По суті, серія видань «Золота книга» стає презентаційно-іміджевою торговою маркою, якою вже може пишатися Україна. Адже всі книги завдяки їхньому довідково-інформаційному наповненню, блискучій поліграфії і сучасному дизайну, їхній електронній версії здобулися на такий резонанс у світі, що ще кілька років тому нам про таке й не мріялося. І це є та конкретна справа задля України, її утвердження у світовій спільноті.

Це стверджують навіть скептики, й, повірте, ми вже переконалися в цьому. Зокрема, на ІІІ Всесвітньому форумі українців, де було репрезентовано меморіальний альманах «Видатні діячі України минулих століть». Там збиралося величезне коло тих, хто хоче добра Україні, своїй незалежній Державі. Своїй, бо вона є вже десять років Державою для всіх українців, де б вони не мешкали. І у виданні «Видатні діячі України минулих століть» — коріння багатьох із них. Адже в силу різних обставин і в різні часи цю батьківську землю змушені були полишати кращі з кращих, як особистості, так і цілі гурти інтелігенції, чия аура все ж зоставалася в нових поколіннях і таки на цій землі, що, зрештою, й відродило дух утвердження нової Держави. Торкаючись у цьому виданні всіх пластів історії, ми зачіпаємо древо великого і могутнього українського роду, що породжував, породжує і буде породжувати особистостей, здатних бути елітою. І це є наша гордість. Без еліти розвиток неможливий. А справжня еліта сучасної України має рухати вперед суспільство, проникаючи в усі сфери діяльності.

Оце і є те, що має донести світові унікальне видання «Золота книга української еліти» — проект, який представить визначні наші досягнення в усіх сферах суспільної діяльності, включаючи розробку та впровадження новітніх технологій, створення конкурентоспроможної продукції, реалізацію інвестиційних проектів виробничого та соціального спрямування, висвітлюючи благодійну й меценатську діяльність нового покоління української еліти, що народжується завдяки новому часу, новій епосі України.

І що важливо, на сторінках цього ювілейного літопису з серії «Золота книга» будуть вперше названі імена тих, чий інтелект сприяв розвитку багатьох зарубіжних країн — видатних представників української діаспори, які ввійшли в когорту світової спільноти з високим іменням — українець. Участь у такому проекті, без перебільшення — епохальному, — це і почесно, і престижно, і доленосно.

Це й справді і почесно, і престижно ознайомити світ хоча б з основами основ українського державотворення, даючи потенційним інвесторам, діловим партнерам та, врешті, й відкриваючи для себе мінімальні енциклопедичні знання про тих, кого в суспільстві називають особистостями, які створили себе й сприяють розбудові України як європейської держави. Номінантів інформаційно-іміджевого альманаху «Золота книга української еліти» об'єднують успіх кожного у вирішенні ключових проблем сьогодення молодої української демократії, рух вперед у реформуванні суспільства — це поступ України, її зміцнення, зростання добробуту народу як визначальний чинник молодої держави у XXI столітті.

Національний проект «Золота книга української еліти» настільки багатогранний, що нелегко виокремити хоча б якусь із його іпостасей. І все ж надто важливо підкреслити, що, відкриваючи людству нинішній пласт нашого суспільства, названий елітарним, а це — номінанти «Золотої книги української еліти», виконавці проекту впевнені: видання працюватиме на майбутнє України, на зростання якісного рівня нашої еліти й утвердження саме її, а отже, й Держави, у світових вимірах.

Ми причетні до творення Держави, творимо нове елітарне суспільство. Усвідомлюючи це, маємо підтримувати все краще, що сприятиме іміджу України у світі. Безперечно, альманах «Золота книга української еліти» — саме таке видання.

До сказаного варто додати, що проект реалізується ще й за сприяння міністерств і відомств, профільних комітетів Верховної Ради України, обласних державних адміністрацій, місцевих органів влади, громадських, галузевих та творчих спілок, об'єднань, асоціацій, представництв світових та європейських організацій і установ в Україні.

А долучитися до Національного проекту «Золота книга української еліти» може кожен, хто прагне донести світові хоча б частку великої слави України, й головне — віри, що «оживе її добра слава». Адже, як зазначено у зверненні Оргкомітету Національного проекту, — «імена номінантів цього видання, присвяченого ювілеєві Української Держави, золотими літерами будуть вписані до документального літопису сьогодення, який стане ланкою в нерозривному зв'язку часів і поколінь».

Термін укладання угод на участь у виданні продовжено до 30 вересня 2001 року

ОРГКОМІТЕТ ПРОЕКТУ:
Україна, 01030, Київ,
вул. Івана Франка, 42-Б
Тел./факс: +38 (044)
246-9629, 246-9633,
246-9613, 246-8741,
238-0321, 238-0361,
216-7901, 536-1545, 536-1544
E-mail: info@goldenbook.org.ua
http://www.goldenbook.org.ua

Хто хазяїн у домі

Політичні консультації канцлера Герхарда Шрьодера і Президента Леоніда Кучми, заплановані на 18—19 вересня, викликали інтерес німецької преси. І хоча зустріч у верхах перенесено, публікації про німецько-українські відносини, особливо про політичну та економічну ситуації в Україні, з'явилися в багатьох газетах. Пропонуємо читачам одну із них, яку опублікував у впливовій «Франкфуртер альгемайне цайтунг» її московський кореспондент Міхаель Людвіг.

У Кримського півострова впродовж багаторічної історії було багато володарів. Тепер він належить Україні, яка зобов'язана таким дорогим подарунком своєю колишньою приналежністю до СРСР. Микита Хрущов на ознаменування 300-річчя договору, за яким Україна почала підкорятися російському царю, приєднав Крим до України, що стало тоді доказом братерського союзу України і Росії. Після розпаду СРСР півострів став частиною української держави.

За даними останнього перепису населення, дві третини із 2,5 млн. населення — етнічні росіяни, а кожний десятий — татарин за національністю. Мінарети свідчать про те, що Крим — це ще й ісламський анклав в Україні. Республіка Крим — автономія в Україні, яка не має власного президента, а лише прем'єр-міністра, котрий займається здебільшого тим, що дискутує з парламентом. Останнє слово в Криму завжди залишається за Президентом України. Офіційного сепаратизму, що на початку української незалежності становив реальну загрозу, більше немає. І якщо Президент Кучма приймає високих гостей у царському Лівадійському палаці, де в січні 1945 року вирішувалася доля Європи, то це не тому, що в цьому є потреба, а для того, щоб показати, хто хазяїн у домі.

Але володар умів кримського населення перебуває все-таки не в Києві. Про це свідчать опитування громадської думки: більшість людей, незалежно від їхньої національності, жалкують за радянським часом, багато хто з них бачить півострів частиною Росії. Більшість громадян Криму розмовляють російською мовою, а в кіосках практично не знайти газет українською. Це не має стосунку до національної самосвідомості громадян або до ненависті до українців. Ці настрої тільки через те, що Росія багатша. Українська бюрократія робить усе, щоб придушити приватну ініціативу, що поліпшило б економічну ситуацію в Криму.

Крим уособлює передусім двох чоловіків. Це намісник цариці Катерини граф Потьомкін і засновник радянської держави Володимир Ленін. Перший відомий тим, що будував горезвісні «потьомкінські села», а другий намагався зробити Крим раєм для трудящих. Тепер, коли за відпустку треба платити самостійно, не кожний її може собі тут дозволити, а «нові росіяни» демонструють свої «мерседеси» на заморських курортах. Злі язики стверджують, що тепер українська зовнішня політика є одним-єдиним потьомкінським селом. Кожного, хто має більш-менш поважний вигляд, як, наприклад, США, Польща, Німеччина, Росія чи ЄС, вона перетворює на свого стратегічного партнера, щоб уникнути прийняття рішень, які могли б змусити її діяти рішуче. І це несправедливо, бо Україна має справді дуже важливе геополітичне положення. Проте Брюссель хотів би знати точніше, що Україна мала на увазі, заявивши про свій «європейський вибір». Адже це рішення мусило мати наслідки в політиці, економіці та свободі слова. Досі оцінка ситуації була мало обнадійлива. Наприклад, Угоді про партнерство та співробітництво вже чотири роки, але користі від неї жодної. Так само, як і від усіляких указів і розпоряджень про свободу преси, які не змогли ні запобігти вбивствам журналістів, ні сприяти їх розкриттю. Політики досі масово погрожують журналістам, а пресу називають п'ятою колоною Заходу, хоча самі ж демонструють відданість західним зразкам демократії.

Переклад з німецької Валентини ПИСАНСЬКОЇ.

(Публікується зі скороченнями).

Розпочалися Дні культури Єгипту в Україні. 17 вересня було презентовано фільм «Улюблена земля» та відкрито виставку «Таємничий Єгипет». Виставка триватиме до 23 вересня (у приміщенні Київського республіканського планетарію, вул. Велика Васильківська, 57/3).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Військова таємниця від пані Ядвіги

— Маємо надію, що до того справа не дійде, — так відповіла 51-річна віце-міністр оборони Республіки Польща Ядвіга Закржевська на запитання кореспондента «Голосу України» про те, чи братиме участь Польща, член Північноатлантичного альянсу, у воєнних діях, задекларованих США у відповідь на терористичний акт.

Пані Закржевська водночас заявила: якщо штаб-квартира НАТО вирішить, що є така потреба, то доведеться. Проте чи буде це саме воєнна участь, віце-міністр не уточнила. Хоча й сказала, що Польща має такий мобільний підрозділ під назвою «Гром». А решта — військова таємниця.

З певною тривогою в голосі пані Закржевська пояснила, що договір з НАТО передбачав оборонну мету, а не експансивну. І наостанок додала: «Ось ціна перебування в будь-якому союзі».

Проте з більшим оптимізмом пані Ядвіга згадувала урочистості з нагоди утворення польсько-українського миротворчого батальйону і цікавилася, чи служать в Україні жінки в армії. У Польщі, з гордістю сказала вона, це військові фахівці високого класу.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Варшава.

Замість фонтана оптимізму — водоспад сумнівів

(Початок на 1-й стор.).

— Сьогодні європейський вибір України не може бути реалізований. Політична еліта не хоче цього попри всі декларації... Не потрібні ілюзії, сучасна Україна прямує не до Європи, вона вибудовує інше суспільство, — вважає редактор журналу «Політична думка» Олександр Дергачов. І конкретніше: «Активно виступають проти реалізації європейської моделі розвитку українські ліві, а приховано — клановo-олігархічні угруповання. Перші орієнтуються на відновлення та консервацію Сходу у його колишньому вигляді. Другі, так само як і офіційний Київ, декларують прихильність до європейських цінностей, але при цьому разом з чиновництвом виступають основною рушійною силою побудови напівзакритого псевдодемократичного режиму нового типу. Разом сьогодні вони утримують під своїм впливом понад половину електорату і налаштовані будь-що посилити свої позиції на наступних виборах...».

— У нас панує думка, що інтеграція до Європейського союзу — це приєднання до якоїсь багатої спільноти, де можна добре й безтурботно жити. Тобто таке собі споживацьке ставлення, — каже експерт Українського центру економічних і політичних досліджень Володимир Сіденко. Але дуже важливі, наголошує він, структурні реформи в економіці й переорієнтація її на формування високотехнологічних галузей.

Та нинішнє ставлення до науки навряд чи дає змогу на це сподіватися, вважає Володимир Сіденко. Водночас, підкреслив він, за багатьма показниками нинішнього економічного розвитку та перспектив на майбутнє Україна вже відстає навіть від тих держав, які ще недавно існували на радянську допомогу. Інші учасники «круглого столу» говорили прямо: за тих людей і політичних сил, які перебувають нині біля державного керма, всі розмови про європейський вибір України не мають сенсу.

Зрозуміло, що присутні на дискусії офіційні представники дивилися на проблему інакше. Наприклад, директор Департаменту європейської інтеграції, економічного і гуманітарного співробітництва МЗС України Євген Перелигін задоволений: «Атмосфера у відносинах України та Європейського союзу докорінно змінилася порівняно з тією, що була кілька років тому. Ми отримали чіткі сигнали про те, що Україну розглядають як можливого учасника повномасштабного процесу євроінтеграції». Нарешті українська влада вирішила, що вона отримала «сигнали» — це було нав'язливою ідеєю кількох останніх років. Євген Перелигін переконаний: нині головне не в тому, готова Україна чи ні до вступу в ЄС, а в іншому — що для цього треба зробити? Відповідь, утім, очевидна. Вона випливає з наведених вище висловлювань незалежних експертів.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Хроніка. Факти. Події

■ Вашингтон

США вимагають бен Ладена «живим або мертвим»

Президент Буш заявив, що США мають намір захопити Усаму бен Ладена, який підозрюється в організації тарактів у Нью-Йорку та Вашингтоні, «живим або мертвим». Він попередив талібські власті Афганістану, що вони мають поставитися до вимог США з усією серйозністю, і порекомендував видати бен Ладена. Деякі ЗМІ вже повідомили про згоду талібів на видачу бен Ладена за дотримання низки вимог: проведення суду над бен Ладеном у нейтральній країні, зняття санкцій з Афганістану, припинення поставок озброєнь Північному альянсу і активізація економічної допомоги. З другого боку, з повідомлень афганського радіо стало відомо про оголошення «Талібаном» священної війни проти США. Також Джордж Буш під час відвідин Вашингтонського ісламського центру закликав припинити акти насильства проти мусульманського населення і засудив «спроби помститися» мусульманам та іншим представникам етнічних меншин. Глава ФБР Роберт Мюллер попередив, що ініціаторів таких дій буде покарано. Вашингтонській поліції довелося посилити охорону каліфорнійського конгресмена-демократа Барбари Лі після багатьох погроз на її адресу. Така різка реакція спричинена тим, що вона виявилась єдиним членом Палати представників, який проголосував проти застосування воєнної сили у відповідь на теракти. Конгресмен пояснила ситуацію тим, що «люди засмучені, озлоблені та спустошені тим, що сталося». На місці зруйнованого Всесвітнього торгового центру в Нью-Йорку цілодобово тривають роботи з розбирання завалів. За останніми даними, кількість тих, хто пропав безвісти, досягла 5 422 осіб. У рятувальників уже не залишилося надій на врятування кого-небудь.

■ Женева

Питання практично розв'язано

У Швейцарії завершилися переговори щодо вступу Китаю до Світової торгової організації (СТО). Робоча група дала на це згоду. Угода є завершенням 15-річних переговорів. Церемонія прийняття Китаю до СТО відбудеться в листопаді цього року на саміті організації в Катарі.

■ Сеул

Переговори тривають

Північна і Південна Кореї уклали низку угод, що служать зближенню двох країн. Протягом чотириденних переговорів сторони домовилися про відновлення робіт з будівництва залізниці, що проходить через кордон, продовження процесу об'єднання родин і розвитку економічних та спортивних зв'язків.

■ Белград

Справу закрито

Окружний суд Белграда припинив кримінальну справу проти 14 керівників країн—членів НАТО, які обвинувачуються в агресії проти Югославії. У заяві суду зазначено, що справу припинили після того, як «громадський прокурор відмовився від обвинувачень» проти західних лідерів.

■ Нью-Йорк

Вік, що відповідає репутації

150 років тому було випущено перший номер газети «Нью-Йорк таймс». Наклад першого випуску було надруковано на горищі одного із манхеттенських торгових центрів. Перші номери газети складалися із чотирьох сторінок і розходилися за ціною 1 цент. У наш час «Нью-Йорк таймс» — щоденна газета з накладом до 1,7 млн. примірників, що видається у багатьох країнах світу.

■ Скоп'є

Перебування військ схвалено

Рада безпеки Македонії підтримала пропозицію про розташування у країні обмеженого контингенту НАТО після завершення операції зі збору зброї в албанських бойовиків. Метою нової місії буде забезпечення безпеки представників ЄС, які спостерігатимуть за реалізацією мирного плану врегулювання в Македонії. Передбачається, що в країні перебуватиме 150 спостерігачів від ЄС і ОБСЄ та 300 військовослужбовців НАТО.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Тенденція

Допомагають отримати зароблене

— Ми аналізуємо стан соціально-трудових відносин, прогнозуємо виникнення колективних спорів, конфліктів, які намагаємося попередити та вирішити їх цивілізованим шляхом, — розповідає про свою роботу начальник відділення Національної служби посередництва і примирення у Рівненській області Микола Колос.

Торік завдяки втручанню цієї служби вдалося владнати конфлікти на п'ятнадцяти підприємствах області. Найпоширеніші їх причини — заборгованість у зарплаті, недотримання умов колективних договорів, порушення під час розпаювання землі. Щодо останнього, разом з працівниками управління земельних ресурсів облдержадміністрації виїжджали в Острозький район за скаргою 246 мешканців сіл Садки і Кураж. Вони вважали, що розміри їхніх земельних паїв занижені. Однак факти не підтвердилися. А ось власники паїв із села Тесів цього самого району мали рацію, коли поскаржилися на керівника СП «Згода» (йому передали свої паї в оренду), який не дотримався умов розрахунків. Виплатити заборговану зарплату допомогли працівникам Гощанського райагрохіму, що в селі Бугрин.

— Нині на контролі нашої служби тринадцять підприємств, де є серйозні проблеми з погашенням заборгованості, — продовжує Микола Колос. — Серед них ВАТ «Рівнельон» і фабрика нетканих матеріалів, тракторний завод, «Рівнесільмаш»...

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Кіно

Фестиваль закрився, кіно залишилося

У Лівадії відбулося урочисте закриття другого ялтинського телекінофоруму «Разом».

Тиждень у курортній столиці Криму тривали конкурсні перегляди і демонстрація фільмів у кінотеатрах і на набережній, де було встановлено три екрани.

Відбіркова комісія представила на форум дев'ять кращих кінострічок майстрів близького зарубіжжя, створених останнього року. Всі вони відзначені журі конкурсу, в складі якого були кінодраматург Анатолій Гребньов, композитор Євген Дога і головуючим кінорежисер Роман Балаян.

Півтисячі учасників з двадцяти дев'яти країн відзначили чітку організацію свята.

Голова Верховної Ради Криму Леонід Грач, ставши співголовою піклувальної ради, взяв на себе організаційно-технічні питання, які оперативно вирішував.

На форумі відбулися численні «круглі столи», майстер-класи, перегляди телепрограм і художніх фільмів, зустрічі керівників національних ТРК країн Співдружності та Балтії, які давненько не збиралися разом.

Віктор ХОМЕНКО.

Затримано останнього підозрюваного

Оперативники Мінського райуправління столичної міліції затримали третього, останнього, підозрюваного у нападі на режисера ефіру українських телеканалів «Новий канал» та УТ-1 Богдану Куліш.

Як уже повідомлялося, злочин було скоєно ввечері 30 серпня у Мінському районі Києва. Зловмисники побили журналістку і відібрали в неї ювелірні прикраси із золота та годинник. З травмою голови і переломом пальців постраждалу було госпіталізовано.

Як установлено, затриманий не брав безпосередньої участі в нападі. Це підтвердила й сама потерпіла, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

Там-там тару здам

Буває війна і за пляшкові місця

Репортер

Порожня склотара завжди виручала людей. І якщо раніше про неї згадували лише за день до зарплати, коли і позичити кілька рублів не було в кого, то нині для певної категорії українців пляшки — один із засобів виживання.

— Вибачте, чи можна буде забрати порожню пляшку?

М'який старечий голос відірвав мою увагу від газети і роздумів про те, чи нададуть міжнародні фінансові установи черговий кредит Україні. Поруч стояла жінка років сімдесяти в поношеному одязі. В руках — дві наповнених склопосудом сумки.

Якось одна бабуся звернулася до моїх знайомих з вимогою: «Скоріше допивайте своє пиво, бо не встигну на «День народження Буржуя»! Хлопці так розгубилися, що буквально за лічені секунди спорожнили щойно відкорковану пляшку. Не менше «дістають» шанувальників бурштинового напою і «синьолиці», які збирають тару на... пляшку оковитої. Щоправда, ці ще й просять залишити кілька ковтків.

Водночас з «покращанням стану української економіки» збільшується і кількість збирачів склопосуду. Тому й не дивно, що між ними іноді спалахує війна за пляшкові місця. Котра, трапляється, зі словесної переростає у фізичну. Перемагають у ній, як правило, компанії алкоголіків.

Та переважна більшість збирачів — пенсіонери. Колишні інженери, вчителі чи просто робітники практично всю свою невеличку пенсію віддають за житлово-комунальні послуги. Добре, якщо допомагають дорослі діти. Але не завжди і їм вистачає зарплатні. Приміром, у баби Люби, про яку вже згадував вище, їх троє — двоє синів та дочка. Звісно, всі працюють. І чим можуть — допомагають. Але у них є сім'ї. Тому й доводиться долати чи не півміста, аби за зданий склопосуд в кращому разі виручити три-чотири гривні. Останнім часом, щоправда, з'явилося багато склоприймальних пунктів і не потрібно з повними сумками пертися хтозна-куди.

Щодо графіку роботи...

— Усе залежить від погоди, дня тижня та години, — каже ветеран війни Михайло Павлович. — Якщо вихідні — то можна виходити з самого ранку. В будні з'являємося на «роботі» близько першої дня. Добре, якщо поруч є кілька вузів...

До слова, баба Люба має секрет. Аби люди сідали саме на її лавки, а не конкурентські, вона через кожні десять-п'ятнадцять хвилин обходить територію і збирає папірці. А за потреби — і підмітає. Щодо клієнтів, то бувають різні. Хтось може і образити, а хтось — кілька гривень подарувати.

— Сусідки питають, чи не соромно мені пляшки збирати. Спочатку було незручно. Але вже звикла. Та й що вдієш? Адже за щось потрібно жити.

Богдан ДОВНИЧ.

Фото Анастасії СІРОТКІНОЇ.

Солодкі «пігулки» фармацевтів

Підбито підсумки регіонального рейтингу працівників фармацевтичної галузі області. Провізором року названо Клавдію Гуру, завідувачку-провізора аптеки № 71 Горлівки, а приз вдячних покупців за найнижчі роздрібні ціни отримали підприємства «Арніка», «Донмедфарма» та ВАТ «Обласна аптечна керуюча компанія».

Сьогодні в області функціонує 1094 аптеки і аптечні пункти, а кожен мешканець Донеччини купує щороку препаратів на 41 гривню.

Ліна КУЩ.

Соборам потрібна мати

Світлим рядком

Жодної копійки на рекламу своєї фірми ця жінка не витрачає. А в приймальні щодня повно людей, котрі просяться на роботу в АТЗТ «Кам'янець-Подільськ-реставрація». За товариством міцно закріпився авторитет надійного роботодавця.

А ще півтора року тому під кабінетом директора товпилися зовсім інші люди: їм затримали зарплату за два роки. Раїса Олександрівна Розум'як прийняла підприємство із заборгованістю 334 тисячі гривень.

Добре, що збереглася база, створена її вчителем Станіславом Токарем. Не обійшлося в боротьбі за інтереси колективу без судових справ. Та пані Раїсу підтримує президент корпорації «Укрпроектреставрація» Микола Орленко. Він зумів гідно оцінити кам'янецьких митців, випробувавши їх у ділі.

Що відчуває Раїса Розум'як, яка чверть століття віддала реставрації, торкаючися ран на тілі історії, які судилося гоїти саме їй? Її зворушило, коли під час роботи на Михайлівському золотоверхому соборі в Києві Микола Орленко зробив їй і колегам подарунок: дозволив власноруч викласти смальтою чи мозаїкою іменний, так би мовити, метр.

Палац Потоцького в Тульчині, церква Пирогоща, Успенський собор, театр імені Івана Франка в Києві, пам'ятки рідного Кам'янця.

Тепер ось — столичний залізничний вокзал. Тут перекривали міддю дах. Невже, хтось запитає, в Києві немає власних реставраторів? Є звичайно. Але Орленко домігся від кожної регіональної майстерні власної спеціалізації. Він знає, що ніде не знайдеш таких бляхарів, як у Кам'янці. Покрівельники Олександр Андрюшин, Сергій Данилюк, позолотники Віктор Пікалов, Валентин Олійник, ковалі Валерій Кулешов, Юрій Галицький, бригада штукатурів Раїси Качинської — це воістину золотий запас української реставрації.

Раїса Розум'як має три доньки. Реставрація — її четверта і найвибагливіша. Фахівці під її керівництвом дають друге життя, повертають минулу славу, плекають собори, як мати плекає дітей.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Редактор номера Володимир КОРОЛЮК.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 150000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311168.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Засновник і видавець — Верховна Рада України

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos